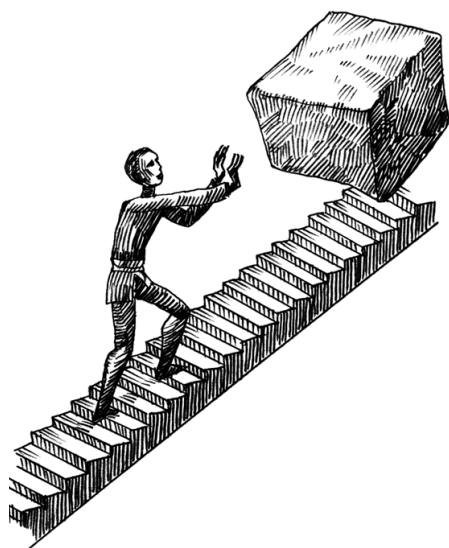

stalom, kakva je razlika po pitanju naziva? Suština ostaje ista.

Razum, ili ako želite mozak, „vidi” ono što se nalazi u prostranstvu varijanti posredstvom duše. Oči detektuju fizičku stvarnost. Mozak se, pak, prilikom direktnog vida, priključuje na metafizičko polje informacija gde se doslovno čuva ceo otisak stvarnosti koja nas okružuje. Dobijajući pristup toj banci podataka, objekti se mogu videti bez obzira na to gde se nalaze – iza zida, pod zemljom ili na udaljenosti od nekoliko kilometara.

U prostranstvu varijanti postoje oblasti koje su otelotvorene u materijalnu stvarnost, ali i nerealizovane oblasti. Da bismo ovladali veštinom direktnog vida, neophodno je da percipiramo upravo aktuelni, realizovani sektor. S filozofske tačke gledišta to možemo da protumačimo kao naročitu sinhronizaciju obe moždane hemisfere. Akademik Bronikov je razradio ceo sistem specijalnih (i u isto vreme jednostavnih) vežbi koje omogućavaju bilo kom čoveku da razvije te sposobnosti. Ukoliko želite, možete sami da pronađete adekvatnu informaciju na internetu i da isprobate. Sve je to stvarno.

U prostranstvu varijanti se takođe čuva informacija o svim mogućim varijantama prošlosti i budućnosti, što znači da pristup njoj otvara i mogućnost vidovitosti. Problem je samo u tome što postoji beskrajn broj varijanti, pa je zato moguće videti i događaje koji se neće realizovati. Upravo iz tog razloga vidovnjaci često prave greške u svojim prognozama. Jer, mo-

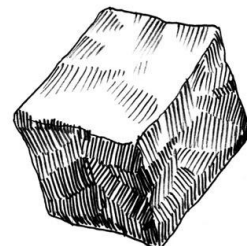
žemo da vidimo ono što nikad nije bilo, kao i ono što nikad neće biti.

Po tom pitanju možete da budete mirni – vaša budućnost nikome nije dostupna, jer niko i nije u stanju da odredi koja će varijanta biti stvarno realizovana. Isto kao što nema nikakve garancije da ste u snu videli upravo taj sektor prostiranja koji će biti otelotvoren u stvarnosti.

Sjajno je to što budućnost nije fatalno predodređena, jer to znači da uvek postoji nada da će biti bolje. Zadatak Transurfinga ne sadrži se u tome da se sa žaljenjem osvrćemo ka prošlosti ili da sa strepnjom gledamo u budućnost, već da svesno oblikujemo svoju stvarnost.

Energija čovekovih misli u određenim uslovima je sposobna da materijalizuje određeni sektor prostiranja varijanti. U stanju koje se u Transurfingu naziva jedinstvo duše i razuma nastaje neshvatljiva čudotvorna sila – spoljašnja namera – koja otelotvoruje potencijalnu mogućnost u realnost. Sve što se obično povezuje s magijom ima neposredan odnos sa spoljašnjom namerom. Pomoću te sile drevni magovi su gradili egipatske piramide i pravili druga slična čuda.

Nameru smo nazvali spoljašnjom budućí da se nalazi izvan čoveka, što znači da se ne pokorava njegovom razumu. Istina, u određenom stanju svesti čovek može da joj pristupi. Ako toj moćnoj sili potčinimo volju, možemo da činimo neverovatne stvari. Međutim, čovek savremene civilizacije je odavno izgubio sposobnosti koje su posedovali žitelji drevnih civilizacija kao što je Atlantida. Ostaci drevnog Znanja došli su do nas u obliku rasutih

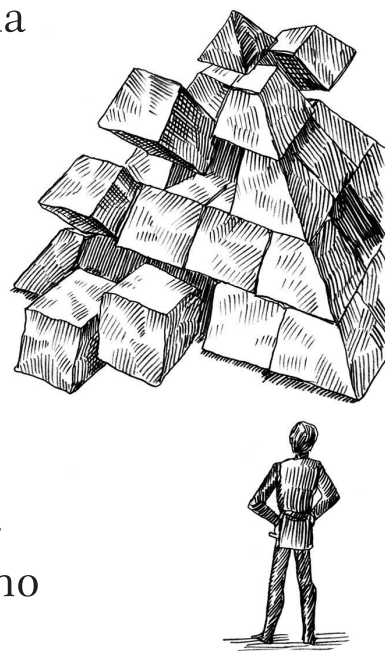

ezoteričnih učenja i praksi. U svakodnevnom životu ih je prilično teško koristiti.

Ipak, situacija nije tako beznadežna. U Transurfingu postoje indirektni metodi pomoću kojih spoljašnju nameru ipak možemo da nateramo da deluje zaobilaznim putem. Čovek ima moć da formira svoju stvarnost, ali za to je potrebno poštovati određena pravila. Prosečan ljudski razum bezuspešno pokušava da utiče na odraz u ogledalu, dok je potrebno promeniti sam odraz. Odraz je smer i karakter čovekovih misli. Da bi se željeno pretvorilo u stvarnost, nije dovoljna samo jedna želja. Treba znati kako igrati igru sa dvostranim ogledalom. I vi ćete naučiti kako da to radite.

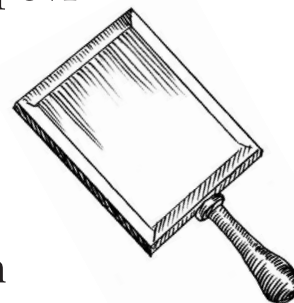
Istina, moraćete temeljno da uzdrmate monolit takozvanog „zdravog smisla” koji zapravo i nije takav. Ako se složite da istovremeno postoje dve strane realnosti – fizička i metafizička, stari stereotipi će se srušiti, ali zato će vam slika sveta biti sve jasnija. Dualizam je neodvojiv deo naše stvarnosti. Na primer, duša je povezana sa prostranstvom varijanti, a razum sa materijalnim svetom. Unutrašnja namera ima veze sa materijalnom stvarnošću, a spoljašnja sa virtuelnim sektorima prostranstva varijanti.

Kad se na površini ogledala ta dva aspekta dotaknu, nastaju fenomeni koji se obično svrstavaju u paranormalne ili neobjašnjive pojave. Očigledan primer takvog međusobnog doticaja dva oblika je korpuskularno-talasni dualizam, kada je mikroobjekat naizmenično

talas, a naizmenično čestica. Nastajanje i anihilacija mikročestica u vakuumu je još jedan primer graničnog stanja u kome stvarnost varira između fizičkog i metafizičkog oblika.

Međutim, najupečatljiviji primer smo mi sami – živa bića koja u sebi istovremeno kombinuju materijalno i duhovno. Na neki način mi živimo na površini ogromnog ogledala, sa čije se jedne strane nalazi naša materijalna vasiona, a s druge se rasprostire crna beskonačnost prostranstva varijanti.

Nalazeći se u takvom jedinstvenom položaju, bilo bi u najmanju ruku kratkovidno živeti samo u okvirima uobičajenog pogleda na svet i koristiti samo jednu – fizičku stranu realnosti. Saznaćete kako da iskoristite dvostrano ogledalo sveta i da učinite ono što vam se ranije činilo nemogućim. Preostaje vam da se uverite da su vaše mogućnosti ograničene samo vašom namerom.

San na javi

Kada se potencijalna mogućnost otelotvoruje u stvarnost, u odnosu na površinu dvostranog ogledala, pojavljuje se simetrična slika. S jedne strane ogledala nalazi se sektor metafizičkog prostranstva varijanti, a s druge njegova materijalna realizacija. Sva živa bića pritom ba-

lansiraju na ivici ogledala, budući da su njihovo telo i razum deo materijalnog sveta, dok im duša ostaje u neprekidnoj vezi s prostranstvom varijanti.

Svi smo u ovaj život došli odatle i tamo ćemo se i vratiti, bukvalno iza kulisa, da bismo se, nakon presvlačenja, ponovo našli na površini ogledala u novom obličju. U tom teatru maski, glumci se obrću u beskrajnom vrtlogu uloga. Odigravši jednu ulogu, glumac na trenutak odlazi iza kulisa, navlači drugu masku i ponovo se uključuje u igru potpuno zaboravljajući na sve što se događalo do trenutka njegovog poslednjeg pojavljivanja na sceni. On je toliko ponesen likom koji glumi, da gubi predstavu o tome ko je zapravo po svojoj biti. Ali ponekad veo padne i čovek s čuđenjem spoznaje da taj njegov život uopšte nije prvi.

Američki profesor Jan Stivenson prikupio je više od dve i po hiljade podataka oficijelno registrovanih slučajeva sećanja na iskustva iz prošlih života, pri čemu su

prvenstveno ispitivana deca. Mališani su bez ikakve hipnoze opisivali svoj život u dalekoj prošlosti, u drugim zemljama.

U knjigama pomenutog autora navode se vrlo zanimljive činjenice. Karakteristična je priča o dva brata blizanca koji su međusobno razgovarali na nekom nepoznatom jeziku. U početku su svi smatrali da je to neko dečje brbljanje, sve dok deca nisu napunila tri godine i roditelji su konačno shva-

tili da tu nešto nije u redu. Braću su odveli kod lingvista koji su iznenađeno otkrili da oni razgovaraju na drevnom aramejskom jeziku. Taj jezik je bio široko rasprostranjen u doba Hrista, ali u današnje vreme se više ne koristi.

Jedna devojčica iz bivše Jugoslavije se razbolela i neko vreme je bila bez svesti. Kad se osvestila, prestala je da prepoznaje ljude oko sebe i progovorila je na čudnom jeziku. Stručnjaci su otkrili da govori jednim od bengalskih narečja. Tražila je da je vrate kući, u Indiju. Kad su je odveli u željeni grad, prepoznala je svoju kuću. Istina, ispostavilo se da su joj roditelji, baš kao i „ona sama”, odavno umrli.

Takvih priča sa decom ima u velikom broju. Međutim, slično se događa i odraslima. Na primer, dvadeset-sedmogodišnja žena je, putujući s mužem po Nemačkoj, začuđeno otkrila da prepoznaje neka mesta kao u svojoj domovini iako tamo nikad pre nije bila. Čak je videla i svoju kuću i setila se imena roditelja i braće. U lokalnoj kafani je prepoznala jednog starca koji je poznavao njenu porodicu i ispričao joj je o tragičnom događaju kad se konj ritnuo i kopitom ubio njihovu malu ćerku. Žena je odmah dopunila njegovu priču najrazličitijim detaljima.

Andžej Donimirski je u svojoj knjizi „Živimo li samo jednom?” opisao eksperimente engleskog psihijatra Arnolda Bleksmema, koji je pomoću hipnoze usmeravao pacijente da se vraćaju u svoje prošle živote. Jedna pacijentkinja je detaljno ispričala o šest svojih prethodnih inkarnacija. U prvoj je bila žena rimskog guvernera u Engleskoj, zatim žena jevrejskog lihvara, pa sluškinja u trgovačkom domu u Parizu. Takođe je bila i dvorska dama španske infantkinje u Kastilji, krojačica u Londonu i monahinja u Americi. I sve to u periodu od dve hiljade go-

dina. Istoričari su pažljivo proverili datume i događaje i sve se potvrdilo kao tačno.

Ako sve ove činjenice pogledamo zajedno, tada gotovo nema sumnje da reinkarnacija zaista postoji. Zbunjuje samo jedna okolnost: zašto se sećanja na prošle živote pojavljuju samo u retkim slučajevima, kod relativno malog broja ljudi? Uglavnom se to događa u ranom dečjem uzrastu, a vremenom se potpuno briše iz sećanja.

Zapravo, sećanja se ne brišu, već ljudska svest biva blokirana. Svako može da se seti svojih prethodnih inkarnacija ako se probudi u ovom životu koji je sličan snu na javi. Poznato je da do četvrte godine dete ne može da razlikuje san od stvarnosti. Možda se ono i seća prošlih života, ali mu nije dopušteno da to osvesti, zato što mu se uporno nameće „razumno” prihvatanje sveta.

Uz to, čovek ne može da se seti samog sebe do četvrte godine. Šta mislite zašto je tako? Zato što je „nerazumno” i još uvek nije svesno sebe? Eto, to je velika sveopšta zabluda! U stvari, svesnost dece je daleko veća nego kod odraslih. Obrnuto, odrasli su ti koji se prepustaju nesvesnom snu na javi i zato i ne pamte ni prošle živote niti sebe u ranom detinjstvu. Hajde da pogledamo kako se to događa.

Kada se rodi u novom telu, duša odlazi u drugi plan dok razum zauzima dominantnu poziciju. A šta je razum? Od trenutka rođenja to je prazan list hartije na kome se može zabeležiti sve što želimo. Od samog po-

